

seende, og jeg tror ogsaa, at den høitærede Minister's Udtalelser i dette Dieblit viste tilfulde, at den høitærede Minister er besjalet af den rette Aand i saa Henseende. Naar jeg tillod mig at fremhæve det, var det nærmest i den Forbindelse, at jeg kunde forklare mig, at en mindre heldig Tradition i saa Henseende fra tidligere Tid kunde have udtalt sig, men iøvrigt skal jeg tilfulde erkjende, at intet af de Exempler, der her ere anførte, just ere hentede fra den allernæste Tid.

Med Hensyn til Sekondlieutenanterne vil jeg dog blot gjøre opmærksom paa, at, dersom det var Stillingen, hvortil de Paagjældende kunde tages og sættes uden videre, saaledes at det var et militært Ombud, var Forholdet et andet, men det er jo en ganske frivillig Ting, om de Paagjældende ville overtage denne Bestilling eller ikke, og forsaavidt forekommer det mig, at man ikke uden videre kan sige, at der deri, at de aftjene deres Værnepligt, ligger en Bemyndigelse til at ansætte dem i den paagjældende Stilling uden Indfødsret.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg skal kun endnu tilføje, at mine sidste Ytringer i mit forrige Foredrag kun kom frem, fordi det forekom mig, at det ærede Medlem lagde en Barne i sine Udtalelser, som jeg for mit Vedkommende syntes kunde misforstaaes.

Formanden: Efter Forhandlingerne antager jeg ikke, der vil blive forlangt delt Afstemning hverken med Hensyn til de Personer, der findes i den første Gruppe, med Hensyn til hvilke der er gjort Indstilling fra Udvalgets Side, eller med Hensyn til dem, der findes i den anden Gruppe, hvor Udvalget har indskrænket sig til en Henstilling. Men Dieblittet er forøvrigt nu, hvis Nogen forlanger Jaaban delt Afstemning. (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, vil der saaledes blive at stemme over hver Gruppe under Et.

Man gif derpaa til Afstemning, hvorved:

Udvalgets Indstilling om, at Lovforslaget tiltrædes for de i samme under Nr. 1—3, 8—12, 15—17, 19—50 Opsørte.

ansaaes vedtagen uden Afstemning.

Udvalgets Henstilling om, hvorvidt Lovforslaget ogsaa skal tiltrædes for de i samme under Nr. 4—7, 13—14, 18 og 51 Opsørte

vedtoges enstemmig med 44 St.

Sagens Overgang til tredje Behandling

vedtoges enstemmig med 44 St.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov angaaende Forandring i Lov af 6te April 1855.

(Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 3179).

Sagen fattes under Forhandling.

P. Pedersen: Jeg hører til dem, der hilse denne Lovs Fremkomst med stor Tilfredshed. Jeg har aldrig været istand til at se, at dette Bevillingsvæsen i Virkeligheden har været til nogen Nytte, men derimod altid fundet, at det har været til stor Gene, og jeg har i den Henseende ikke saa lidt Erfaring. Jeg har nemlig levet af Gjæld alle mine Dage og har derfor flere Gange været i den Omstændighed at maatte søge om Lidlæelse til at give højere Rente end 4 pSt., men jeg har altid harmet mig over, at min Stjæbne saaledes har været lagt i Andres Haand paa saadan Maade, at jeg ligefrem kunde have været udsat for at blive ruineret, dersom ikke Lidlæelsen var bleven givet. Sige fra den Tid, vi fik Kreditforeninger, og disse kom i Virksomhed, har det jo viist sig, at Pengenes Værd ligesom andre Værer har været underkastet Tidens Svingninger, og at det ikke har været muligt at fastholde Renten ufravigelig ved de 4 pSt., men jo mere der er lagt Hindringer iveien for først at forhandle og afgjøre Laanesager mellem hinanden indbyrdes uden Andres Mellemkomst, jo mere har man drevet Folk hen til Kreditforeninger og andre Pengeninstituter, hvor Renten i Reglen er højere end 4 pSt., og derved aldeles skudt forbi det Maaal, man har sigtet efter. Nu anser jeg det vel paa ingen Maade for nogen Ulykke, at Folk laane Penge i Kreditforeninger, naar de kunne faae, hvad de behøve, men ganske vist er det dog, at i mange Tilfælde, navnlig naar Kreditforeningsobligationer staa meget lavt, vilde Folk for en Tid være langt bedre tjente med at faae et andet Laan, om ogsaa de skulle svare 5 pSt., end de ere tjente med at modtage Laan i Kreditforeninger, hvorpaa de i Dieblittet kunne lide meget store Kurstab. Det er disse Grunde, der bevægede mig som Folkethingmand til for 10 Aar siden i Forening med et andet Medlem af Folkethinget at indbringe et Lovforslag om denne Gjensstand, hvorved vi søgte at rokke ved dette Bevillingsvæsen, men det lykkes os ikke at gennemføre Loven i dens hele Udstrækning; vi opnaaede dengang kun at faae Bevillingsgebyret noget nedsat. Det viste sig, at Tiden endnu ikke var til at komme bort fra dette Barnepigehjystem, som jeg altid har anset for utaaaligt, og som jeg finder at være under det Laamaal, man kan være befjendt at byde fri Folk. Derfor anbefaler jeg denne Lov med al